

ת"פ 67902/02/20 - מדינת ישראל ע"י פרקליטות מחוז ירושלים נגד מוחמד מסוודה

בית המשפט המחוזי בירושלים
ת"פ 67902-02-20 מדינת ישראל נ' מסוודה (עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופטת חגית מאק-קלמנוביץ
מדינת ישראל ע"י פרקליטות מחוז ירושלים
(פלילי)

המאשימה

נגד

מוחמד מסוודה (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד חיים הדיה

הנאשמים

גזר דין

האישום

1. הנאשם הודה והורשע במסגרת הסדר טיעון בעבירה של שוד לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין תשל"ז-1977. הסדר הטיעון כלל תיקון כתב האישום ללא הסכמה בעניין העונש.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, הנאשם קשר קשר עם שניים אחרים (שהועמדו לדין בנפרד ומשפטם עדיין מתברר, ויכנו להלן **השותפים**), להיכנס ללא רשות לביתם של המתלוננים וליטול את חפציהם. המתלוננים הם י.ל. ילידת 1941, וא.ל. יליד 1937 (להלן בהתאמה: **המתלוננת והמתלונן**), המתגוררים בדירה בפסגת זאב שבירושלים, והחזיקו בכספת שבדירתם תכשיטים ששוויים נאמד בסכום של כ-390,000 ₪, 30 אירו ואת דרכוניהם. מפתח הכספת הוחזק בתיקה של המתלוננת באחד מחדרי הבית. דודתו של הנאשם (להלן גם: **ראידה**) הועסקה כמנקה אחת לשבוע בביתם של המתלוננים. כאשר היתה מגיעה לביתם בימי חמישי, נהג המתלונן לעזוב את הבית וללכת לחדר הכושר.

על פי האמור בכתב האישום, השותפים ביקשו מהנאשם לאסוף מידע מדודתו אודות הרגליהם של המתלוננים. הדודה סיפרה לנאשם כי המתלוננים עשירים ובעלי נכסים וברשותם תכשיטים, והנאשם הפציר בה לאפשר לו ולשותפיו להיכנס לדירת המתלוננים, ולא חדל מכך עד שנענתה להפצרותיו. הנאשם והשותפים (להלן: **הקושרים**) החליטו שיבצעו את תכניתם להיכנס לדירה בדרך של שוד, כולל כפיתת המתלוננת. במסגרת הקשר ולשם קידומו התכתב הנאשם בתאריכים 10.2.20 ו-12.2.20 עם דודתו לצורך תכנון השוד. בין היתר מסרה לו ראידה את השעות בהן היא נמצאת בדירת המתלוננים, ביקשה שהנאשם והשותפים לא ידברו בערבית, וכן ביקשה שיקשרו גם אותה ויחסמו את פיה כדי שלא לעורר חשד לגבי מעורבותה בשוד. בטרם ביצע השוד הנאשם אף ביקר בחנויות זהב כדי לברר את מחירו של

זהב, וכן ביקר ברחוב מגוריהם של המתלוננים, כדי לבדוק אם קיימות במקום מצלמות, את דרכי ההגעה, חניה וכדו'. במסגרת הקשר קבעו הקושרים להיפגש ביום 13.2.20, שהיה יום חמישי בו עובדת הדודה בבית המתלוננים, במסגד בבית חניה. משם נסעו יחד לכיוון דירת המתלוננים, כשבדיהם ציוד שהכינו מבעוד מועד - דבק סלטייפ רחב לחסימת פיה של המתלוננת, כפפות ודלי צבע להסתרת החפצים שיטלו מהבית.

2. הקושרים פתחו את הדלת שהיתה סגורה אך לא נעולה, ונכנסו לסלון, שם ישבה המתלוננת. האחרים כפתו את ידיה ורגליה של המתלוננת באופן הדוק והדביקו סלטייפ על פיה כדי למנוע ממנה לצעוק, וכן איימו עליה שאם לא תשתוק יהרגו אותה. הנאשם הוביל את ראידה מהחדר הסמוך בהתאם לתיאום עמה, כפת את ידיה ורגליה וסתם את פיה בסלטייפ. אחד הקושרים אף ניסה להדביק סלטייפ על עיניה של המתלוננת אולם לא הצליח בכך, והנאשם ביקש ממנו שלא לעשות זאת. הנאשם השגיח על המתלוננת והתנהג כמי שמשגיח גם על ראידה, בעוד השותפים מסתובבים בבית ומחפשים חפצי ערך, כשהם זורקים את חפציהם של המתלוננים על הרצפה. במהלך החיפוש מי מהשניים אף שבו והידקו את כבילתה של המתלוננת ואיימו עליה שיהרגו אותה אם לא תשתוק. השותפים איתרו את המפתח לכספת, הוציאו את תכשיטיה של המתלוננת וכסף שהיה בה והטמינו אותם בפחי הצבע. כמו כן נטלו את הטלפונים של המתלונן ושל ראידה, ויצאו מהבית עם הרכוש כשהם מותירים את המתלוננת ואת ראידה כפותות. בהמשך ניהלו הנאשמים משא ומתן עם בעלי חנויות ומכרו להם את תכשיטיה של המתלוננת.

בהמשך היום נעצרו השותפים, כשהנאשם מחזיק ברכב סכום של 48,900 ₪ שהתקבלו תמורת תכשיטים של המתלוננת. ברשות השותפים נמצא כסף שנלקח מהכספת בבית המתלוננים, ואחד מהם עונד אחת מטבעותיה של המתלוננת.

3. בנוסף לעובדות כמתואר לעיל, בהודעה על הסדר הטיעון הודיעו הצדדים על הסכמה לכך שהנאשם יוכל לטעון כי בעת שהמתלוננת היתה כפותה היא התלוננה באזני הנאשם כי היא מתקשה לנשום, והנאשם הוריד את הסלטייפ מאפה והרגיע אותה. המאשימה הודיעה כי לא תביא ראיות לסתור עובדה זו.

עוד הוסכם בין הצדדים כי המאשימה תגיש לבית המשפט תמונות של החבלות שנגרמו למתלוננת, ותמונות אלה אכן הוגשו.

ראיות לעונש

4. מטעם המאשימה הוגשו רישום פלילי של הנאשם (ת/1) ותמונות המתלוננת לאחר האירוע (ת/2). כמו כן הוגש תסקיר נפגעת עבירה.

מטעם הנאשם הוגשו מכתבו של הנאשם (נ/1) וכן אישור מעסיקו של הנאשם (נ/2).

תסקיר נפגעת העבירה

5. המתלוננת בת כ-79, עלתה לישראל בשנת 1964. היא נשואה לבעלה כ-60 שנה, אם לילדים וסבתא לנכדים. בתסקיר הנפגעת תיארה עורכת התסקיר תמונת נזק קשה, הנובעת מאימת המוות המוחשית שחוותה המתלוננת מול ההתנגדות התוקפנית והאיומים המוחשיים מצד הנאשם ושותפיו. הדבר גרם לפגיעה מוחשית בתחושת הביטחון והמוגנות של המתלוננת, כשניכר שהאירוע האלים ניפץ את שגרת חייה בשלב בו ציפתה ליהנות משלווה ונחת בקרב בני משפחתה. נפגעו איכות חייה ורווחתה של המתלוננת, תחושת העצמאות והמסוגלות והשליטה שלה בחייה, כשכיום

המתלוננת חווה עצמה כתלותית וכנטל על משפחתה. עוד נכתב בתסקיר כי בשבועות שלאחר התקיפה המתלוננת נטתה להסתגרות והתכנסה בעצמה, והתקשתה לתקשר עם סובביה. בהדרגה ובסיועו של בעלה המתלוננת חזרה לתפקוד מעשי והחלה לחוש מעט ביטחון, אם כי התקשתה לחזור להתעניין ולהפיק הנאה מפעולות שנהגה לבצע. המתלוננת נאחזת בתפיסתה האופטימית, מנסה לצמצם את משמעות האירוע על חייה ולהיאחז בשגרה. עם זאת, הדבר השפיע על יכולתה להתמודד עם קשייה ועם תהליך ההזדקנות מתוך תחושת מסוגלות, וכן עם מערכות היחסים בינה ובין הקרובים אליה. עורכת התסקיר המליצה להטיל על הנאשם תשלום פיצוי למתלוננת, נוסף על יתר רכיבי הענישה.

תסקיר הנאשם

6. הנאשם כבן 29, רווק, עובר למעצרו התגורר בבית הוריו ועבד מספר שנים בשיפוצים. מסר לקצינת המבחן כי הוא מכור לסמים מזה כ-6 שנים. הוא בוגר 12 שנות לימוד ובעל תעודת בגרות, אך נאלץ לוותר על המשך לימודים כדי לסייע בפרנסת המשפחה. לדבריו החל להשתמש בסמים מסוגים שונים על רקע חברתי, ועם זאת הצליח לשמור על תפקוד תעסוקתי והסתיר את המצב מבני משפחתו. הוא לא הצליח להפסיק את השימוש בסמים בעצמו, עד מעצרו שהווה גורם מזעזע ומדרבן לשינוי באורחות חייו. בתקופת מעצרו הביע רצון להשתתף בהליך טיפולי המהווה הכנה לגמילה במסגרת קהילה. הוא הקפיד לשמור על כללי המערכת וביצע תפקידים שונים. את העבירה הנדונה ביצע, לדבריו, לצורך מימון השימוש בסמים. קצינת המבחן סבורה שטיפול מעמיק ומקיף במסגרת קהילה עשוי לאפשר לנאשם שינוי בדפוסי התנהגותו, וציינה כי אם בית המשפט סבור שיש מקום לכך, תידרש דחיה לצורך בדיקת התאמתו לקהילה. לחלופין המליצה להטיל על הנאשם מאסר בפועל בצירוף מאסר על תנאי, תוך בחינת שילובו בהליך שיקומי במסגרת שב"ס.

הטיעונים לעונש

7. **ב"כ המאשימה** תיארה כי הנאשם עם אחרים תכננו והוציאו לפועל שוד בביתה של קשישה, תוך כפיתתה וסתימת פיה. הפגיעה נעשתה בביתה של הקשישה, תוך פגיעה עמוקה בתחושת הביטחון, המסוגלות והמוגנות שלה. בכך פעל הנאשם בניגוד לכלל של "והדרת פני זקן". הפגיעה, לדברי התובעת, חורגת מעבר לפגיעה בקשישה עצמה ופוגעת גם בכלל הקשישים השומעים על אירועים כאלה.

ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה בעבירות דומות. היא ציינה שמדובר באירוע מתוכנן, הכולל אלימות שתוכננה מראש והיתה חלק מהתכנית ומהביצוע של מעשים, גם אם חלקו של הנאשם באירוע לא היה האלים ביותר. עוד הוסיפה כי המעשים בוצעו כלפי אשה קשישה ולצורך בצע כסף.

8. המאשימה ביקשה לקבוע מתחם ענישה הכולל מאסר לתקופה שבין 5-8 שנים. בתחומו של המתחם, לנאשם הרשעה קודמת משנת 2013, הוא הודה וחסך זמן. מאידך, למתלוננת נגרם נזק פיזי ונפשי. על פי האמור בתסקיר היא מצויה במצב תמידי של דריכות, בודקת תכופות אם הדלת נעולה. המתלוננת נפגעה בחווית המוגנות שלה, באמון ביכולתה לשקול שיקול דעת. מאחר שהשוד נעשה בביתה שלה, היא מוקפת בזכרונות האירוע.

ב"כ המאשימה ביקשה לדחות את ההמלצה לשקול השתלבות הנאשם במסגרת טיפולית. לאור הפסיקה, ולנוכח חומרת העבירה והפגיעה במתלוננת, ביקשה ב"כ המאשימה להטיל על הנאשם עונש מאסר משמעותי ומרתיע, בחלקו התחתון של מתחם הענישה. כמו כן ביקשה לחלט את הרכב ששימש לביצוע העבירה, ולהחזיר למתלוננת כסף שנתפס אשר נגנב ממנה.

9. **ב"כ הנאשם** הכיר בחומרת המעשים בהם הורשע הנאשם, אך ביקש לציין גם נקודות זכות. הוא עמד על כך שכתב האישום נגד הנאשם תוקן כך שנמחקה ממנו העבירה של תקיפת זקן, שנכללה בכתב האישום המקורי. הוא הוסיף כי הנאשם אינו הוגה הרעיון לבצע את השוד, ואלמלא יוזמת חבריו ככל הנראה לא היה מבצע את העבירה. עוד הוסיף הסניגור כי על פי תיאור העובדות בכתב האישום המתוקן, הנאשם הסיר את הסלוטייפ שהונח על אפה של המתלוננת כשהתקשתה לנשום והרגיע אותה. הוא אף מנע מחבריו להניח סלוטייפ גם על עיניה של המתלוננת. בכך גילה כלפיה חמלה, רגישות ורחמים. לטענתו נסיבות אלו ממקמו את הנאשם כמי שאינו העבריין המרכזי באירוע.

הסניגור הוסיף כי הנאשם ביקש באופן עקבי להביע חרטה והדגיש את יחסו כלפי המתלוננת. הוא אף כתב מכתב המביע התנצלות וחרטה. הנאשם הודה במיוחד לו מיד עם מעצרו, ולא ניסה להשיל מעצמו אחריות. הודאתו חסכה זמן ומנעה צורך בעדות המתלוננת, וזאת בשונה למעורבים האחרים שהתיק נגדם עדיין מתנהל.

10. **ב"כ הנאשם** ציין את נסיבות החיים קשות של הנאשם, היותו מכור לסמים קשים מזה 6 שנים, ועם זאת עמד על התקווה העולה מהתסקיר, כאשר לראשונה בחייו של הנאשם מתאפשרת לו התבוננות פנימית. הנאשם משמש בתפקידים שונים בבית הסוהר, ויכול להיתרם ממסגרת של קהילה טיפולית. למרות תנאי חיים לא קלים הנאשם בעל תעודת בגרות מלאה ועבד בעבודה קבועה עובר למעצרו.

הסניגור הביע השתתפות במצבה של המתלוננת ובנזק שנגרם לה, אך הוסיף כי הנזק הוא בעיקר נפשי וכי מבחינה פיזית מדובר בפגיעות מינוריות והמתלוננת שוחררה מבית החולים ביום האירוע. הוא הוסיף כי המתלוננת חזרה לתפקד, כך שמדובר באשה בעלת חוסן נפשי, אשר לא חדלה מלתפקד על אף הצלקות הנפשיות שהיא נושאת.

לדברי **ב"כ הנאשם** הפסיקה בעבירת השוד כוללת משרעת רחבה של עונשים, שתחילתם במאסר לתקופה קצרה משנה, ואף במאסר בעבודות שירות. בהתחשב בנסיבות ובקבלת האחריות על ידי הנאשם ביקש הסניגור לקבוע מתחם ענישה בין 12-36 חודשי מאסר בפועל או מעט למעלה מכך, ולמקם את הנאשם ברף התחתון של המתחם. הסניגור ביקש לקבל תסקיר משלים של שירות המבחן ולדחות את מתן גזר הדין עד קבלת התסקיר. הוא הסכים להשבת הכסף שנתפס למתלוננת.

11. **הנאשם עצמו** אמר כי הוא לוקח אחריות ומתחרט על מעשיו. לדבריו המתלוננת יכולה היתה להיות אמא או סבתא שלו, והוא חושב לעיתים קרובות עליה ועל מצבה, ואינו ישן בלילה מהמחשבות. הנאשם הוסיף כי הוא מקווה לפגוש את המתלוננת ולנשק את ידיה ורגליה, וכי ניסה לעזור לה כשלא יכלה לנשום, הוריד את הסלוטייפ מאפה, ולא הרשה לחבריו לשים לה סלוטייפ על העיניים. הוא הביע תקווה שהמתלוננת תסלח לו.

הנאשם הוסיף כי הודה במעשים במשטרה ושחזר, וכי הוא בן למשפחה נורמטיבית, הוריו סובלים ממחלות והוא אינו רוצה לחזור לבית משפט ובית סוהר ולבקש סליחה.

כאמור, הנאשם הגיש מכתב לבית המשפט וגם בו הביע חרטה.

מתחם העונש ההולם

12. הנאשם וחבריו התפרצו לבית המתלוננים בעת שהמתלוננת, אישה שגילה נשק ל-80, ישבה בשלווה בסלון ביתה וקראה ספר. הם כבלו אותה, חסמו את פיה ואיימו על חייה. אין צורך להכביר מילים בדבר חומרת העבירה, במיוחד כשהיא מבוצעת בבית המתלוננת, בו היא חשה בטוחה.

13. החובה להגן, לכבד ולחמול על הזקן היא מערכי היסוד של כל חברה אנושית, וגם של הנורמות המשפטיות והחברתיות במדינת ישראל. כבר בתורה מופיע הציווי "מפני שיבה תקום, והדרת פני זקן" (ויקרא י"ט ל"ב), ומשורר תהילים ביקש "אל תשליכני לעת זקנה ככלות כוחי את תעזבני" (תהילים ע"א ט'). גם הפסיקה הישראלית עמדה פעמים רבות על החובה, שהיא גם זכות, להגן על הקשישים שבינינו. כך, לדוגמא, נקבע בע"פ 5213/06 **יצחק וונדמו נ' מדינת ישראל** (9.5.07) (להלן: **עניין וונדמו**) ובפסיקה נוספת שלאחריו כי

"שוד קשישים, ודאי כזה הכרוך באלמוניות, הינו מן המעשים הנקלים ביותר. אוכלוסיית הקשישים הינה בדרך הטבע קורבן קל לביצוע עבירות ממין העבירה שביצע הנאשם, והדרך היחידה בה ניתן להגן עליה ולאפשר לה חיים עצמאיים ובטוחים, היא הטלת עונשים קשים ומרתיעים" (שם, סעיף 5).

.....

"עבירת השוד בפני עצמה חמורה היא, וכאשר היא מופנית אל החלש והקשיש בחברה שהסיכוי להתנגדותו הוא קטן, היא חמורה שבעתיים. הפגיעה במתלונן חסר הישע אינה אך פגיעה פיזית, אלא יש בה פגיעה בביטחונו של המתלונן..." (שם, סעיף 14).

בע"פ 2163/05 **דג'מיל אלייב נ' מדינת ישראל** (12.12.05), פסקה ו' לפסק הדין) נדחה ערעור על עונש של 9 שנות מאסר בפועל, על מי שהיה מעורב בשוד קשישים, ובית המשפט העליון ציין בפסק דינו כי

"חברה שבה תחושת הביטחון האישי של בניה ובנותיה ובמיוחד החלשים שבהם, כגון קשישים, מעורערת - זקוקה לשיקום ולחיזוק, כדי שתחושה ראויה תשוב על כנה... בית המשפט הוא אחת הכתובות ההכרחיות לציפיה זו. אין בידו ארנק של תקציבים לחיזוק הביטחון האישי, אך יש בידו חרב שבמקרים המתאימים עליו להניפה, חרב הענישה".

בית המשפט (שם) הוסיף וציטט מפסק דינה של הערכאה הדיונית, בית המשפט המחוזי, אשר קבע כי

"כשם שחברה מתוקנת חייבת להקפיד על מתן יחס אנושי לנאשמים ולאחרים, כך חובתה להגן על חסרי ישע ועל אזרחים תמימים מן השורה מפני אכזריות של תוקפיהם. חלק מההגנה שהחברה חייבת לתת לאזרחיה, מתבטאת בחובת בתי המשפט לגזור עונשים כאלה שריתעו עבריינים מסוג הנאשמים כאן מלבצע מעשים מהסוג שבוצע..."

בע"פ 5209/17 סופיאן אבו נסרה נ' מדינת ישראל (25.01.2018) נאמר כי

"חומרתה של עבירת השוד ברורה מאליה, קל וחומר כאשר קורבנות העבירה הם אזרחים מבוגרים, שלעיתים הם 'טרף קל' לביצוע עבירות שוד; אזרחים אלו זכאים לתחושת ביטחון ולידיעה כי מי שיתקוף אותם לא יחמוק מן העונש הראוי לו".

ובע"פ 7961/07 מדינת ישראל נ' שכטר (19.3.2008):

"הענישה במקרים מעין זה ראוי לה שתשקף הגנה על כבודם, גופם וקניינם של קשישים, תבטא את הצורך בהקניית בטחון אישי גם למי שבערוב ימיהם אינם נהנים עוד מחוסן גופני מלא ולא תהפכם

הפקר למעשי בריונות. האלימות הננקטת כלפי קרבן תמים, חלש וחסר אונים, שנבחר לצורך ביצוע העבירה משום מאפייניו אלה, הברוטליות חסרת המעצורים, תוך השפלה והתאכזרות לקורבן, לא כל שכן כאשר מטרתה של התנהגות זו היא בצע כסף, כל אלה מלמדים על חומרת המעשים ומצדיקים ומחייבים כי יינתן משקל משמעותי בגזירת העונש למטרות ההרתעה והגמול" (שם, בפיסקה 8).

(לעניין חובת ההגנה על קשישים ראו גם ע"פ 8788/08 מוסטפא זיאד נ' מדינת ישראל (7.4.2011); ע"פ 6056/18 שלמה אדרי נ' מדינת ישראל (16.05.2019)).

14. באשר לענישה הנוהגת, עינתי בפסקי דין אליהם הפנתה ב"כ המאשימה ובפסיקה נוספת. אפרט חלק מהם:
 - ע"פ 5213/06 עניין וונדמו הנ"ל) - המערער הורשע בשוד בנסיבות מחמירות נגד קשיש בן 83 בעת שהלך ברחוב. הוא ניסה להוציא ארנק מכיסו של המתלונן, איים עליו שירצח אותו בסכין ולאחר מכן תקף אותו מאחור בכח רב, והקשיש "הושלך בעצמה ארצה ונחבט קשות בראשו ובפלג גופו השמאלי". המערער הורשע לאחר ניהול הוכחות, לחובתו עבר פלילי אך גם נסיבות אישיות קשות, הוא נדון למאסר בפועל למשך 6 חודשים והפעלת מאסר על תנאי, 5 חודשים בחופף ו-5 חודשים במצטבר. ערעורו נדחה.
 - ע"פ 6202/10 מדינת ישראל נ' ולדיסלב ישראילוב (15.3.11) - בית המשפט קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש שהוטל על המשיב, שנדון ל-30 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים. המערער התפרץ לביתו של קשיש בשנתו, הצטייד בסכין ובאזיקונים, איים על המתלונן בסכין, אזק את ידיו וכיסה את ראשו. הנאשם נטל מהקשיש סכום כסף קטן ודרש ממנו סכום נוסף, בתואנת שווא ששופו נמצא בבית בנו של המתלונן. הוא הצמיד את הסכין לצווארו של הקשיש ואיים להרוג את בנו. לאחר מכן הוביל את המתלונן לכספומט כדי למשוך כסף, החזירו לדירתו ובין השניים התפתח מאבק פיזי. המערער הורשע בשוד מזוין, החזקת סכין והתפרצות למקום מגורים בנסיבות מחמירות. הוא ביצע את העבירה כחייל בסדיר, תחת השפעת אלכוהול. תסקיר עדכני שהוגש בעת הערעור ציין כי הביע חרטה כנה ועלתה אפשרות של שיקום. המערער גדל במשפחה קשת יום. על אף כל אלה קבע בית המשפט העליון כי העונש שהוטל על המערער קל במידה המצדיקה התערבות. נקבע מתחם שבין 4-6 שנות מאסר לעבירות כלפי קשישים כשהאלימות אינה ברף העליון, ועונשו של המערער הוחמר, מבלי למצות את הדין, ל-42 חודשי מאסר בפועל.
 - ע"פ 4291/11 חמזה דלאשה נ' מדינת ישראל (9.7.12) - המערערים, 3 אחים, הורשעו במסגרת הסדר טיעון בשוד במסיבות מחמירות ותקיפת קשיש. מדובר בשוד אלים ואכזרי של המתלונן ואשתו, זוג קשישים חסרי אונים וחולים. על המערערים נגזרו עונשים של 7, 8 ו-9 שנות מאסר בפועל, בהתאם לעברם הפלילי וסיכויי השיקום שלהם. נפסק כי בענישה על עבירות אלו יש משקל משמעותי לשיקולי ההרתעה והגמול.
 - ע"פ 8614/17 פלוני נ' מדינת ישראל (3.3.19) - המערער, קטין, קשר עם אחר לשדוד קשישה בביתה. השניים התנפלו על הקשישה, הפילו אותה לרצפה, סתמו את פיה במגבת וריתקו אותה לרצפה במשך 20 דקות ואיימו עליה שלא תזעיק עזרה. שותפו של המערער חיפש ומצא בדירה כסף. המערער הורשע לאחר ניהול הוכחות. הוא סובל מבעיות נפשיות שונות ורמה אינטלקטואלית גבולית, ובפסק הדין מוארת התנהגות חריגה. למערער עבר פלילי והוא סירב לטיפול. הוא נדון ל-6 שנות מאסר, וערעורו נדחה.
15. בעניינינו, מדובר בשוד שבוצע בבית המתלוננת, על ידי שלושה שחברו יחד, לאחר תכנון מוקדם ותוך שימוש

במידע שהושג ממי שעבדה בבית.

אין צורך להכביר מילים באשר לפגיעה במתלוננת. הכניסה המפתיעה של שלושה שודדים לתוך ביתה, האימים המילוליים והתחושה של סכנה הנשקפת לחייה, הפגיעה דוקא בבית, מקום בו היא מצפה לחוש מוגנת, ואבדן השליטה בסיטואציה. מצבה של המתלוננת תואר בפרוט בתסקיר נפגעת עבירה שנערך לגביה.

הנאשם ושותפיו איימו על המתלוננת, אזקו ואותה וחסמו את פיה. עם זאת, השימוש בכח והאלימות כלפי המתלוננת היו ברף הנמוך. בנוסף, על פי העובדות שלא נסתרו, הנאשם היה המתון שבחבורה ואף פעל להפחתת הפגיעה במתלוננת וניסה להרגיע אותה.

הנאשם ושותפיו גנבו מבית המתלוננת תכשיטים בשווי רב ומכרו אותם, כך שגם אם המתלוננת פוצתה על האבדן הכספי, לא קיבלה לידיה את התכשיטים עצמם.

לנוכח כל האמור אני קובעת מתחם ענישה הכולל מאסר בפועל לתקופה שבין 4-7 שנות מאסר בפועל, ועונשים נלווים.

העונש הראוי בתוך המתחם

16. הנאשם הודה במיוחס לו, חסך זמן וייתר את הצורך בעדות המתלוננת. הנאשם הביע חרטה מלאה הן בפני קצינת המבחן, הן במכתב שביקש להגיש והן בבית המשפט. נראה שמדובר בחרטה כנה ואמיתית, לא מהשפה ולחוץ בלבד.

מהטעמים שנשמעו עולה כי הנאשם שבפני לא היה יוזם האירוע, אלא פעל בלחץ חבריו. מנגד יש לציין כי דודתו של הנאשם עבדה בבית המתלוננים וסיפקה את המידע שסייע בביצוע השוד. הנאשם שימש חוליה מקשרת בין השותפים לבין הדודה, ובכך מילא חלק חיוני באירוע.

אין ספק באשר לפגיעה הקשה במתלוננת, שהיתה קרבן לאירוע תקיפה מעורר אימה, והצלקות שנגרמו לנפשה לא יגלידו עוד זמן רב. עם זאת, הפגיעה הפיזית במתלוננת היתה מינימלית. בהתאם לעובדות שנטענו ולא נסתרו, הנאשם הפגין כלפי המתלוננת יחס אנושי יותר, עד כמה שניתן בתוך הסיטואציה הקשה, הוא גילה אמפתיה, מנע את כיסוי עיניה וניסה להרגיעה.

לנאשם הרשעה קודמת בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, בגינה אף ריצה מאסר קצר, אולם העבירה ישנה, בוצעה בשנת 2013, ולפיכך המשקל שיש לייחס לה בגזירת הדין נמוך.

לאור כל האמור אני סבורה כי עונשו של הנאשם מצוי ברף התחתון של מתחם הענישה.

17. כפי שצינתי לעיל, קצינת המבחן העלתה אפשרות לשלב את הנאשם במסגרת קהילה טיפולית, והציעה לבחון את הדבר אם בית המשפט סבור שיש מקום לגישה שיקומית. מהתסקיר אכן עולה אופטימיות באשר לכישוריו של הנאשם, שסיים לימודי תיכון עם בגרות מלאה, וכן לאפשרות שיצליח בהליך שיקום. אולם חומרת העבירה אינה מאפשרת שחרור הנאשם בשלב זה לקהילה. עם זאת, התסקיר החיובי מובא בחשבון בגזירת עונשו של הנאשם, ויש

לקוות שהנאשם יתמיד בדרכו החיובית, וששב"ס ימצא את האמצעים המתאימים לסייע לו בדרך של שיקום ובניית חיון.

18. לאור כל האמור אני דנה את הנאשם לעונש כמפורט להלן:

1. מאסר בפועל לתקופה של 4.5 שנים, בניכוי ימי מעצרו של הנאשם.

2. מאסר על תנאי ל-6 חודשים למשך 3 שנים על כל עבירת אלימות שהיא פשע וכל עבירה נגד זקנים.

3. אני מורה על חילוט רכב פיאט פונטו ל.ז. 15-957-50 שבעלות הנאשם לטובת המדינה. כמו כן אני מורה על החזרת סכום של ₪ 49,800 וסכום של 30 אירו שנתפסו אצל הנאשם לידי המתלוננת.

4. הנאשם ישלם למתלוננת פיצוי בסך 5,000 ₪ תוך 3 חודשים מהיום. סכום הפיצוי נקבע בשים לב לחילוט הרכב ולהחזרת התפוסים כאמור.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ג חשוון תשפ"א, 10 נובמבר 2020, בבנוכחות הצדדים.